

Applemore Bay-serie - deel 2

Lente bloemen in Applemore

Roman

RACHAEL LUCAS

Lentebloemen in Applemore

Lees ook van Rachael Lucas bij Uitgeverij Zomer & Keuning:

Applemore-serie:

Het winterhuisje in Applemore

Voor Rory, heel veel liefs.

Hoofdstuk 1

In de Highlands werd het dorpje Applemore op een of andere manier altijd overvallen door de lente. De zon kwam op boven de met dennenbomen begroeide heuvels in de verte en piepte door de ramen van de cottages die op de baai uitkeken, waarbij ze kamers verlichtte die tijdens de wintermaanden in het halfduister gehuld bleven, en lang verborgen lagen stof zichtbaar maakte. Je wist dat de winter ten einde was, dacht Beth Fraser, door de plotselinge drukte wanneer ramen werden schoongeboend en kleden over waslijnen te luchten werden gehangen. Hoewel het pas negen uur 's ochtends was, gonsde het dorp al van de bedrijvigheid.

Voor Beth begon de lente echter al vroeg in de herfst van het voorgaande jaar, met zaadcatalogussen, bollen planten en plannen maken – zo verschrikkelijk veel plannen. Ze keek achterom naar de achterbank van haar auto. Tussen de identieke autostoeltjes in lagen de gebruikelijke brokstukken van het ouderschap: gehavende kunststof bekers, fantasie-loze prentenboeken en afgedankte doosjes rozijnen. Maar er lag ook een doos ongebleekt vloeipapier en daarachter zat de kofferbak volgestouwd met bossen narcissen en hyacinthen, die ze in de kas had gekweekt en bestemd waren voor de boerderijwinkel van Applemore. In een volmaakte

wereld zou ze de bloemen hebben afgeleverd in haar witte bestelbusje, dat uitgerust was met schappen en planken. In een volmaakte wereld zou haar ex-man Simon niet door buikgriep zijn gevelde, waardoor hij de zorg voor de kinderen niet op zich kon nemen in de eerste helft van een week die de drukste sinds lange tijd beloofde te worden.

Ze waren anderhalf jaar geleden uit elkaar gegaan en hadden een redelijk vriendschappelijke wapenstilstand gesloten. Hij woonde samen met zijn vriendin Morag, die bankdirectrice was, in een nieuwbouwhuis in een dorpje zo'n dertien kilometer verderop. Beth zette de auto op een passeerhaven stil, zodat een tegemoetkomende tractor erlangs kon, en zwaaide naar Jimmy, de bejaarde boer die ze al van jongs af aan kende. Hij tikte met zijn vinger tegen zijn voorhoofd ter begroeting en de tractor denderde voorbij.

Ze reed over de slingerende weg die de kustlijn volgde naar het terrein van Applemore House, het bouwvallige landhuis waar ze was opgegroeid. Omgeploegde akkers werden door de zon verwarmd en waren bedekt met een laagje groen waar scheuten gerst opkwamen. Het was een bijzonder koude winter geweest, met als gevolg dat alles later tot leven kwam. De heggen vertoonden ook pas een zweempje van het bleke felgroen dat binnenkort het complete landschap zou kleuren. Maar het was genoeg om haar hoopvol te stemmen op dagen waarin ze in een trui en een spijkerbroek aan het werk kon, met vingers die ze vrijelijk kon buigen en niet stijf bevroren waren, terwijl ze alles gereedmaakte in de ommuurde tuin van ongeveer een halve hectare waar haar bloemenkwekerij zich bevond. Het zou niet lang duren voordat het in Applemore stikte van de

toeristen die langs de kust toerden en een stop maakten om het schattige dorpje te fotograferen en bakken met geld uit te geven – hoopte ze – in de boerderijwinkel van haar zusje Polly.

Bij het onlangs geschilderde bord waar in smaakvolle letters NATUURCAMPING EN BOERDERIJWINKEL APPELMORE HOUSE op stond, sloeg ze af. In de anderhalf jaar nadat zij en Simon uit elkaar waren gegaan, was er een hoop veranderd... Niet alleen was ze alleenstaande moeder van een peutertweeling geworden, maar voor het eerst in wat een eeuwigheid leek, werkte haar familie samen. Haar broer Lachlan was vanuit Edinburgh hierheen verhuisd en woonde in het grote huis met zijn vriendin Rilla, en samen waren ze begonnen het landgoed te diversificeren, zodat het geld op zou brengen. Waar de oprit voorheen bezaaid was geweest met kuilen en overhangen was met verwilderde rododendrons, waren ze met z'n tweeën onvermoeibaar aan het werk gegaan om hem vrij te maken en op te knappen, zodat het gras nu netjes gekortwiekt was en bezoekers bij het kampeerterrein konden komen, zonder dat ze aangevallen werden door overwoekerend gebladerte. Binnenkort zouden de kampeerders terugkeren.

Afgelopen zomer was het eerste seizoen voor Lachlan en Rilla geweest en het was verbazingwekkend succesvol geweest. In plaats van er een traditionele camping van te maken, hadden ze open plekken in het omringende bos gebruikt, waar de kampeerders zich terug konden trekken en omsloten werden door de natuur, maar wel met de luxe van een aantal compost-wc's. (Beth moest glimlachen toen ze een van de houten huisjes voorbijreed waar zo'n wc in

zat en bedacht dat ze onder geen beding een compost-wc als een luxe zou beschouwen, maar ze was dan ook absoluut geen fan van kamperen.) Lachlan en Rilla hadden zelfs een houten schuur gebouwd waar twee door gas verwarmde douches in zaten. En dat was maar een van de manieren waarop ze hadden gediversificeerd, samen met veel van de bewoners in dit deel van de wereld. Lachlans relatie met Rilla, die een vriendin van vroeger was geweest, was de sleutel tot zijn succes. Het was een prachtig stel om te zien; na anderhalf jaar nog steeds zo verliefd als toen ze elkaar voor het eerst weer tegenkwamen.

‘Morgen.’ Polly, haar jongere zusje, stond voor de boerderijwinkel toen ze de auto op de binnenplaats zette.

‘Hier zijn je bloemen. Misschien dat ik na honderd liter koffie een beetje tot leven kom, als je hebt?’

‘Moet je dat echt vragen?’ Polly opende de kofferbak en haalde de zwarte plastic emmers eruit, gevuld met strakgebonden bossen narcissen, waarvan de botergele bloemblaadjes net tussen de papierachtige knoppen uit piepten. ‘O, die vind ik zo mooi. Net zonnestralen in een vaas, vind je niet?’

In het oude bijgebouw, dat Polly tot boerderijwinkel had omgetoverd, rook het verrukkelijk naar vers gezette koffie en hing de warme en uitnodigende geur van pas gebakken brood dat door een plaatselijke ambachtelijke bakker was geleverd. Toen Polly de boerderijwinkel had geopend, was het één ruimte geweest met wat haastig in elkaar gezette ruwe houten schappen. Naarmate de maanden verstreken had ze een meubelmaker ingeschakeld die een veel aangenamer ogend interieur had gecreëerd; de muur tussen het naastgelegen bijgebouw was doorgebroken en er waren

een keukentje en een koffiecorner gecreëerd. Een brede houten plank met bast op de rand deed dienst als tafel en de ijzeren stoelen eromheen waren al bezet door mensen uit het dorp. Beth glimlachte ter begroeting naar Jenny, een moeder die ze kende van het halen en brengen bij het kinderdagverblijf, en haar moeder Dolina, die ergens over oreerde.

‘... en toen ik het hoorde,’ zei ze met afkeurend getuite lippen, ‘zei ik tegen Helen dat we in het dorp dit soort dingen niet moeten willen. Het is tenslotte al erg genoeg dat het hier elke zomer zwart ziet van al die toeristen en het wordt steeds erger.’

‘Een flat white?’ Tom, die het koffietentje runde, trok een wenkbrauw op naar Beth. Hij was al bezig voordat ze ja had geknikt. Hij wierp haar een vluchtige blik toe, die boekdelen sprak.

‘Als “al die toeristen” niet hierheen kwamen,’ zei hij luchtig, terwijl hij de koffie aandrukte en tegelijkertijd de machinehendels overhaalde, ‘zou deze tent geen geld opbrengen en zou ik geen baan hebben.’

‘Aye,’ zei Dolina, met haar mondhoeken nog steeds omhooggetrokken. ‘Dat kan wel zo zijn, maar jij weet net zo goed als ik dat je van april tot september niet kunt parkeren in de winkelstraat en het wordt steeds erger. Onze infrastructuur is niet op toerisme berekend. We hebben maar één openbare wc, om maar iets te noemen.’

‘Kirsty van de boekwinkel zegt dat als ze de handel in de zomer niet had, ze de boel had moeten opdoeken. Ze verkoopt elke dag talloze reisgidsen en kaarten en wat nog meer.’ Tom wervelde de melk in het rond, schonk een fraai

figuurtje in het kopje en schoof het over de toonbank naar Beth toe.

‘En ik verkoop gigantisch veel bloemen,’ zei Beth, terwijl ze een suikerzakje openscheurde en in haar kopje leeggoot, zich schuldig voelend omdat ze Toms kunstwerk verpestte.

‘Echt waar? Dat verbaast me,’ zei Jenny, die als haar moeder klonk. ‘Wat moeten mensen op vakantie nu met bloemen?’

Beth schoot in de lach. ‘Geen idee. Hun camperbus aankleden? De volgende dag mee naar huis nemen? In de caravan van hun oma in Ullapool neerzetten? Wat ze ook doen, ik ben er blij mee.’

‘Misschien zijn alleen de mensen die er last van hebben en er niets aan verdienen er niet blij mee,’ zei Dolina, die nu helemaal keek alsof ze een glas citroensap had gedronken.

Beth ademde heel rustig in en hapte niet. ‘Wie weet.’

‘Wat is er aan de hand?’ Polly, die de bloemen op het houten rek bij de deur had uitgesteld, kwam bij hen staan en veegde haar handen aan haar spijkerbroek af. ‘Loop ik alle dorpsroddels mis?’

Ze stopte haar lange blonde haar achter haar oren en pakte een van de brownies die op een bord op de toonbank lagen. ‘Je krijgt het van me terug,’ zei ze met volle mond tegen Tom.

‘Heb je het al gehoord?’ Dolina ging rechtop zitten, vervuld van zelfgenoegzaamheid omdat zij degene was die het nieuws mocht brengen. ‘Al dat komen en gaan waar Mackay vroeger woonde?’

Beth wisselde een blik van medeplichtigheid uit met haar zusje. Ze was niet van plan tegen Dolina, de grootste roddeltante van Applemore, te vertellen dat ze het er laatst

aan de telefoon inderdaad over hadden gehad. Ze liet ook niet blijken dat ze de plannen op de site van de gemeente uitgebreid hadden bekeken. ‘Er komt een centrum voor outdoorsporten. Wildwaterraften, oriëntatielopen, dat soort dingen.’

‘Niet alleen outdooractiviteiten,’ zei Dolina, en ze keek hen met getuited lippen over de rand van haar kopje aan. ‘Het is een of ander vakantieoord voor delinquenten.’

‘Delinquenten?’ Tom snoof geamuseerd. ‘Wat voor delinquenten?’

‘Volgens mij heet dat tegenwoordig anders, mam,’ zei Jenny. Ze friemelde aan een suikerzakje, met haar blik op tafel gericht.

‘Er zal heus wel een modern woord voor zijn dat politiek correcter is, maar hoe je het ook wendt of keert, er komen straks ladingen jongeren overal en nergens vandaan, die onze auto’s stelen en gaan joyriden en weet ik wat nog meer.’ Dolina sloeg haar armen over elkaar voor haar riante boezem.

Tom schudde zijn hoofd. ‘De kans is groter dat ze hier van alles leren waardoor hun leven erop vooruitgaat.’ Hij raapte een smetteloze theedoek op en poetste daarmee de voorkant van de koffiemachine, zijn grote trots. ‘En om eerlijk te zijn, Dolina, ik heb mijn hele leven met andermans afkeuring te maken gehad, dus ik kan je vertellen dat ik wie er ook komt met open armen welkom heet.’

Dolina kon tenminste nog het fatsoen opbrengen zich een beetje te schamen. Tom had zijn jeugd in Applemore doorgebracht en was voor zijn studie naar Glasgow verhuisd. Later had hij aan Beth, met wie hij samen op de lagere school had gezeten, opgebiecht dat toen hij terugkeerde met

zijn partner Gavin, hij min of meer had verwacht dat het dorp verafschuwd zou zijn, omdat de uitbaters van de koffiecorder een homoseksueel stel waren. Hij was aangenaam verrast geweest, gaf hij toe, dat de dorpsbewoners het over het algemeen eigenlijk wel prima vonden. Zelfs in deze tijd, had hij uitgelegd, was homofobie iets waar ze elke dag mee te maken hadden. Beth had hem het verhaal van haar vader verteld, die jarenlang een geheime relatie met Rilla's vader had gehad, en hij had ernstig geknikt. 'Raar, hè? Mensen denken dat tijden zijn veranderd, maar eigenlijk is dat niet zo. Op heel veel gebieden niet.'

Dolina bleef maar foeteren. Polly zag dat een paar klanten ergens naar op zoek waren en liep weg om hen te helpen. Jenny verpulverde ondertussen een houten roerstokje en luisterde maar half naar haar moeder, die mopperde over al die vreselijke, verdorven jongeren die het dorp zouden overspoelen, terwijl ze van alles en nog wat uithaalden en als een bezetene tekeergingen in andermans tuinen.

Beth voelde zich een beetje schuldig over haar eigen gedachten. Ze sloeg haar blik neer en bestudeerde de inhoud van haar mok. Ze vroeg zich af wat voor iemand ze was, aangezien haar eerste gedachte was geweest dat ze hoopte dat haar bloemenkwekerij niet overspoeld zou worden door losgeslagen tieners die haar kas in brand staken of al haar dahlia's onthoofden tijdens een of andere vernietigende rooftocht. Maar ze had gewoon zo hard aan de kwekerij gewerkt en van een compleet overwoekerend oerwoud – uiteindelijk – een winstgevend bedrijf gemaakt.

'Ik ben ervan overtuigd dat wie ze ook zijn, ze ervoor zullen zorgen dat alles veilig is en zo,' zei ze ten slotte. 'Ze

moeten toch aan allerlei veiligheidseisen voldoen?’

‘Dat hopen we dan maar,’ zei Dolina dreigend. ‘De tijd zal het leren. Als puntje bij paaltje komt, zijn het jouw burens, dus jij zal er de dupe van worden, Beth. Als ik jou was, zou ik wat prikkeldraad boven op je muur spannen.’

Beth schoot in de lach. ‘Dat lijkt me een beetje overdreven.’

Ze dronk haar koffie op en zei Polly gauw gedag, terwijl ze op haar horloge keek. Ze moest nog zoveel doen, en voor ze het wist zou ze weer bij het kinderdagverblijf moeten zijn. Wat er ook stond te gebeuren rondom dit outdoorcentrum, ze had meer dan genoeg op haar bordje. Het runnen van de bloemenkwekerij was niet zozeer een baan, maar een manier van leven. Ze was er vierentwintig uur per dag mee bezig en dan nog een paar uur extra. Als de kinderen de helft van de tijd niet bij Simon zouden zijn, zou ze het heel moeilijk hebben. Godzijdank waren ze vanaf dag één het erover eens geweest dat ondanks het feit dat het tussen hen spaak was gelopen, de kinderen deel zouden blijven uitmaken van zijn leven. Toen de aanvankelijke vernedering over zijn affaire was gezakt, moest Beth toegeven dat hun relatie in al die jaren in het slop was geraakt, en lang voordat ze uit elkaar waren gegaan eerder een vriendschap was geworden, waardoor het wat makkelijker werd.

Beth reed langs Applemore House en keek voor de verandering eens op. De lentezon wierp een uitnodigende gloed op het lichte zandsteen. Het huis was in de statige Schotse stijl van de negentiende eeuw gebouwd – een en al kantelen en hoge, spitse torens. De campinggasten van Lachlan en Rilla werden er onverbiddelijk door ingenomen en hun

Instagram-accounts stonden vol foto's van het prachtige pand. Het afgelopen anderhalf jaar hadden ze, dankzij de meevaller toen Lachlans brouwerij werd verkocht, geld gestoken in achterstallig onderhoud van enkele tientallen jaren, en nu oogde het huis letterlijk en figuurlijk groots, alsof het zich bewust was van de liefde en toewijding die erin was gestopt om het de komende jaren voor de familie Fraser zeker te stellen. Omdat Lachlan als oudste zoon het huis had geërfd, had hij besloten om het geld dat hij had verdiend grotendeels in een fonds te pompen, waardoor Applemore in de toekomst met zekerheid zou worden doorgegeven en nooit meer zou worden verwaarloosd.

Ze wierp vluchtig een blik in de achteruitkijkspiegel toen ze langsreed en zag de hoge bomen het huis waarin ze haar jeugd had doorgebracht, omringen. Zelfs nu het was gerenoveerd en opgeknapt, verlangde ze er nog steeds niet naar om er te wonen. Het had haar schoolvriendinnen van vroeger bizar en spannend geleken om op zo'n plek op te groeien, maar in werkelijkheid – ze huiverde terwijl ze eraan terugdacht – hadden ze land te veel gehad, maar een tekort aan geld. Het was altijd ijskoud in huis, behalve in de keuken, die verwarmd werd door een enorm AGA-fornuis dat het hele jaar aan stond. Koning Winter fleurde elk jaar de binnenkant van haar slaapkamerraam in het torentje op met sierlijke ijsbloemen, en de wispelturige centrale verwarming hielp geen zier tegen de arctische temperaturen in het huis, dus kleepte ze zich vroeger altijd om onder de dekens en droomde ze dat ze ooit zoals haar schoolvriendin Claire in een piepklein huisje zou wonen, waar het heerlijk warm was en vol stond met haar moeders aardewerken beeldjes

en het naar meubelwas en zelfgebakken lekkernijen voor na school rook.

Geen wonder dat ze dol was op haar piepkleine, knusse, maar vooral wárme boerderijtje, dat een paar kilometer verderop stond, dacht ze terwijl ze bij het geverfde deurtje parkeerde dat toegang bood tot haar ommuurde tuin. Ze had een huis, twee katten, de tweeling en haar bedrijf. Meer had ze niet nodig.

Beth genoot van de gewoontes die haar werkdag kenmerkten. Ze legde haar telefoon op de tafel die bij de ingang van haar grote trots stond, de splinternieuwe tunnelkas, en controleerde of het geluid aanstond voor het geval het kinderdagverblijf belde. Gelukkig was er vorig jaar op een nabijgelegen heuvel een nieuwe gsm-mast geplaatst (tot grote afschuw van de wat milieubewustere leden van de gemeenschap, die ervan overtuigd waren dat de bevolking plotseling radioactief zou worden of iets net zo gruwelijks) en dus kwam Applemore, dat in termen van mobiel bereik jarenlang een zwart gat was geweest, in de moderne wereld terecht. Ze stopte haar handen in haar achterzakken en keek de kas rond.

‘Mijn hemel, wat is het koud buiten,’ zei een stem een paar tellen later. ‘Verga jij niet van de kou?’

Ze draaide zich om en zag Miranda, die drie dagen per week voor haar werkte, in de deuropening staan.

‘Verbazingwekkend genoeg niet, nee.’

‘Dat komt omdat jij zo slim bent om in de tunnelkas pronkerwten op te potten, in plaats van buiten een zaabed klaar te maken voor die slavendrijver van een werkgever van je.’ Miranda trok haar tuinhandschoenen uit en krabde aan haar neus.

Word deze lente verliefd in de Schotse Hooglanden

De alleenstaande moeder Beth heeft de afgelopen jaren hard gewerkt aan haar bedrijf. Zo heeft ze de ommuurde tuin van Applemore House omgetoverd van volgroeide jungle tot prachtige bloemenkwekerij. Alles gaat goed, totdat haar ex-man haar vertelt dat ze meer winst moet maken... en snel.

Vastbesloten om van zijn outdoorpark een succes te maken, komt Jack naar Applemore. Helaas is niet iedereen in het dorp blij met de komst van de probleemjongeren die hij daar een tweede kans biedt. Als hij en buurvrouw Beth op de verkeerde voet beginnen, moet Jack bewijzen dat zijn werk van groot belang is. Zal hij inzien dat de mening van Beth belangrijker voor hem is dan hij wil toegeven?

Rachael Lucas woont samen met haar familie in het noordwesten van Engeland. Haar boeken zijn gevuld met warmte, subtiele humor en prachtige kleine stadjes die lezers een ontsnapping bieden aan het alledaagse. *Lentebloemen in Applemore* is het tweede deel van de Applemore Bay-feelgoodserie.

Lees ook in de serie:

www.zomerenkeuning.nl

NUR 340

9 789020 556070

Z&K